

Legitimar un nou punt de partida

La independència no és la finalitat; és l'instrument. La independència no és l'objectiu final; és la via i el mètode per poder assolir-lo. La independència no és el punt d'arribada; és el punt de partida. La independència és poder disposar de camp base, de palanca de canvi, de plataforma de llançament. Sembla que no caldria insistir-hi. Que això ja ho hem dit moltes vegades. Però la reiteració de tòpics desqualificadors per part dels adversaris ens força a insistir, sovint, en alguns arguments. La independència de Catalunya és, sobretot, la consecució d'un punt de partida. És per això que la volem; per encetar una etapa nova. La volem perquè el més normal és voler-la. Perquè el que seria excepcional, el que caldria justificar, seria renunciar-hi. Perquè tots els pobles lliures reivindiquen la seva. Per això tanta gent treballa per construir una majoria per la independència. Fruit d'un llarg procés de lluita democràtica. Per poder fer política amb tots els atributs. Per poder assumir tots els reptes socials amb les màximes garanties.

La independència suposa ara també, evidentment, un punt d'arribada. Ho és perquè l'aspiració de ser independents i d'homologar-nos als pobles emancipats del món encara no l'hem assolit. Després d'un camí tan llarg –segles– d'inanitat política, alguns conciutadans s'han acostumat a la dependència. La dependència nacional ha quedat tan incorporada a la seva normalitat, a la seva consciència, a les seves rutines mentals, a la seva

identitat, que els causa temor la perspectiva d'haver de revisar-la. Costa de dir si temen més la llibertat col·lectiva o la seva pròpia. No troben que l'estat que ja existeix s'hagi de justificar; els que en tenen, ja el tenen. *C'est la vie*. La història immutuable. L'estat català, el poder polític propi, en canvi, mai no el troben prou justificat; els provoca vertigen imaginar-lo. Posats a triar, s'estimen més servir l'amo de sempre. Ja els va bé, asseguren, que els catalans i catalanes no puguem decidir gran cosa sobre el nostre futur. Hi veuen riscos. No se'n refien. Prefereixen continuar fent cosat als que ens han manat fins ara. ¿Potser troben que la qualitat dels governs espanyols que hem tingut fins ara queda fora del nostre abast?

La història ens mostra que, en general, els pobles amb estat, quan ja el tenen, no hi renuncien. I que la pèr-

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

CONSULTEU
MÉS ARTICLES A
www.ara.cat

dua de l'estat sol ser la conseqüència de la seva subordinació –social, política, militar, cultural, econòmica– a algun altre estat més fort que el fagocita. Des d'aquesta perspectiva, certament, la construcció de l'estat català constitueix un objectiu immediat. I els catalans i catalanes que s'hi oposen és perquè consideren que el seu estat és l'espanyol –amb tot el que representa.

Són molts els pobles que en l'època contemporània, amb més o menys esforç, s'han pogut dotar d'instruments efectius d'autogovern i els han institucionalitzat en alguna forma d'estat. Catalunya, però, en la llarga etapa del predomini burgès, no ha pogut, no ha volgut o no n'ha sabut. De fet, mai no hem tingut una burgesia independentista que es plantegés com a estratègia la construcció d'un estat català. Només ara, molt després

dels episòdics intents republicans de fa vuitanta anys, amb un impuls social diferent, el de la iniciativa popular, la causa de la independència catalana s'ha fet prou transversal i prou consistent per poder aconseguir la victòria política. El 27-S en tindrem una bona mesura.

Els arguments per demanar el vot favorable a la independència a les persones que dubten són molts i de tota mena. El més important, sens dubte, és el de poder disposar de la mateixa capacitat que els altres pobles per fer front als nostres problemes i reptes. Però també hi ha arguments complementaris, de generositat i conveniència, que poden vèncer resistències. En suggereixo dos. Primer. Encara que moltes persones no sentin la “necessitat de l'estat català”, ¿per què haurien de privar els seus fills i amics de l'oportunitat de tenir les mateixes llibertats i potestats polítiques que danesos, txecs, suecs o irlandesos? ¿És que privar-los dels recursos que altres tindran garantits pels seus respectius estats és la seva herència política? Segon. Molts demòcrates voldrien una vinculació federal o confederal amb els pobles d'Espanya. ¿No trobem que la millor manera de negociar un pacte o acord és disposant de la màxima llibertat per adoptar-lo o rebutjar-lo? ¿Per què una negociació amb Espanya, de la mena que fos, s'hauria de fer des de la desigualtat entre les parts? ¿No és la independència, vista l'experiència històrica, el punt de partida previ òptim per a qualsevol negociació que es pretengui en condicions d'igualtat?

La història ens mostra que, en general, els pobles amb estat, quan ja el tenen, no hi renuncien

SUSANA SUBIRANA

¿Per què una negociació amb Espanya, de la mena que fos, s'hauria de fer des de la desigualtat entre les parts?